

ЩО РОБИТИ З РОСІЄЮ ПІСЛЯ ПЕРЕМОГИ УКРАЇНИ?

Ті, хто на Заході ухвалюють рішення, що далі робити з Російською Федерацією, ніколи не жили місяцями під обстрілами російських ракет і дронів та сприймають війну Росії з Україною як якусь теоретичну абстракцію. Їхня обережність з приводу надання українцям далекобійних ракет, літаків та сучасних артилерійських установок ґрунтується на тому, щоб не спровокувати Москву на використання у цій війні ядерної зброї, яку в Україні давно вже забрали під гарантії, які виконуються зовсім не так, як вони колись були зафіксовані на папері.

Путін, шантажуючи та залякуючи світ ядерною зброєю, досягнув безпосереднього невтручання колективного Заходу у російсько-українську війну, та затягує цим продовження протистояння з московським монстром, сподіваючись, що він зможе протриматися до президентських виборів 2024 року в Америці. Розраховуючи на те, що там ситуація для Москви може виявитися більш сприятливою, і допомога Україні, якщо не припиниться, то критично зменшиться.

Але не відрубавши голову російській «ядерній Гідрі», десяти стабільності та миру у світі ніколи не вдасться. А затягування у часі питання, що робити далі з Московією, тільки провокує Путіна на все більш божевільно небезпечні дії. Російський диктатор – геополітичний бандит, який готовий спалити увесь світ, якщо не досягне свого – знищення української державності. Домовитися зі злочинним кремлівським режимом неможливо, його потрібно тільки знищувати, якщо світ не хоче бути спаленим в полум'ї ядерної катастрофи. Лідер злочинного терористичного угруповання, яке засіло в Кремлі, повторює усе те, що вже було у минулі часи в жорстокій російській історії. Демонструючи бездушну зневагу не тільки до життя своїх громадян, а й до існування решти світу.

У Путіна були марні мрії про відродження ССРСР, і йому не вдалося заволодіти кількома сусідніми країнами, на що він так розраховував. А отримавши болісний для себе урок у війні з Україною, Російська Федерація знову почала покладатися на залякування західної цивілізації загрозою нестримного ядерного нагнітання, щоб підтвердити свою «глобальну могутність» і змусити США та Європу припинити допомагати Україні.

Образно кажучи, колективний російський Путін впав на підлогу та у випадку геополітичних конвульсій починає дригати ніжками, несамовито демонструючи світові своє божевілья. І це не дивлячись на те, що російський ядерний арсенал у більшості випадків може виявитися купою військового мотлоху, як і те часто застаріле озброєння, яке Москва обрушила на нас під час намагання завоювати Україну.

Довгострокова гра Путіна полягає в тому, щоб, звинувачуючи у всьому США, ЄС, НАТО, продовжувати використовувати загрозу ядерної зброї, і таким чином змусити Захід відступити. Критичною помилкою західного світу стало те, що було пропущено той критичний момент, коли російський комунізм, вправно імітуючи своє зникнення в Росії, перетворився на тоталітарний путінізм. А зараз це стало найбільшою загрозою для світу західної демократії.

Росією вже майже чверть століття править тоталітарист, імперіаліст, шовініст, соціопат, нарцисичний збоченець і холоднокровний вбивця. Зазомбувавши своїх співгромадян облудною дезінформацією, він перемістив їх у вигадану пропагандою реальність, яка й віддалено не нагадує те, що відбувається в Росії і навколо неї насправді.

Почавши війну в Україні, тиран вступив з США і Європою у чергову гонитву озброєнь. Проте, на відміну від ССРСР, нинішня Росія не має фінансових можливостей дозволити собі кількісно наростити сучасний ядерний арсенал, як це було в часи Советського Союзу. Тому Москва програє і це протиборство із Заходом. Однак ні Україна, ні наші західні союзники не вважають, що ризики ядерної війни варто ігнорувати. Річ у тім, що є нежиттєздатною альтернатива дозволити диктатору будь-яке немислиме порушення, бо у нього є ядерна зброя.

Ядерна зброя не була справжньою зброєю з часів закінчення Другої світової війни. Вона стала зброєю загрози, і дуже ефективною загрози. Але це діє тільки тоді, якщо вірити у цю загрозу. Якщо ж ні, то вона стає марною. А вже її використання призведе до катастрофічної ситуації для усіх сторін, які зроблять спробу її застосувати.

Проблема полягає в тому, що чим більше країн отримують ядерну зброю, тим більшою буде ймовірність того, що якийсь божевільний лідер використає її. Або, що терористи таким чином отримують ядерний матеріал для виготовлення брудних бомб. Але коли Росія погрожує ядерною зброєю, це не повинно дозволяти їй впливати на рішення Америки, чи Європи. Москву необхідно позбавити «магії» ядерної загрози.

З ССРСР, а потім і з Російською Федерацією підписувалися різноманітні угоди. Проте чи справді є якась цінність договору, який обмежує ядерну зброю кількістю, необхідною для знищення людства? І чим більше ядерні держави накопичують ядерних боєприпасів, тим більше шансів, що їх отримують країни-ізгої чи терористи. Тепер, коли Північна Корея має ядерну зброю, а Іран має або прогнозовано її скоро матиме, це кардинальним чином переформатовує світову безпеку. Не кажучи вже про те, що існує держава-терорист – путінська Росія, якою керує жалюгідний маленький чоловічок, що від безмежної влади відчув себе ледве не богом. Котрий розпочав свою війну, але не знає, як її закінчити. Тому й погрожує ядерною бомбою.

Путін своїм злочинним вторгненням в Україну сам загнав себе до глухого кута. Він боїться гніву власного народу, коли той, нарешті, зрозуміє, що їхній ватажок і його банда вигадали все про причини війни проти України. Стоячи на порозі вічності, тиран вважає, що для нього страшніше: очевидний програш у російсько-українській війні, який неминуче насувається, чи запуск його військами ядерної ракети, після чого його армія буде гарантовано знищена.

Розігруючи роль «страшного самодержця», він послуговується для цього тоталітарним коктейлем з шовіністичної параної, мілітаризму та вимушеного оптимізму. Імітуючи свою велич і безкомпромісність, Путін може розіграти ядерну карту на свій страх і ризик. Якщо він хоче

ескалації, то НАТО має відповісти тим же. Ніхто не хоче ядерної війни, але було б безглуздя дозволяти Путіну добиватися поступок, які він хоче виторгувати, застосовуючи шантаж і залякування.

Після розпаду Советського Союзу головною причиною, з якої за Росією залишили землі колонізованих нею малих народів, стала наявність на її території ядерної зброї. На Заході боялися, що при розпаді Російської Федерації на двадцять чи більше самостійних частин контроль над ядерною зброєю стане неможливим, і це сприятиме її розповзанню по світу.

На перший погляд, ці аргументи цілком слушні, за винятком одного «але». Якщо й далі користуватися подібною «логікою», то в такому разі Росію не можна «добивати», її потрібно знову залишити у тому територіальному стані, якою вона є на сьогодні. І навіть навпаки, її потрібно знову всіляко підтримувати, як це вже було на початку 90-х років, щоб вона не розпалася і ядерна зброя не опинилася на територіях кількох десятків нових незалежних держав.

Однак, у такому разі Сполучені Штати та держави об'єднаної Європи дуже ризикують наступити на ті ж самі граблі. Задля ефемерної ідеї нерозповсюдження з території колишньої Російської Федерації ядерної зброї вони можуть дати їй знову шанс відродитися у своїх імперських амбіціях та продовжити через декілька років війну не тільки з Україною, а й з іншими європейськими державами. І вихід із пагової ситуації, котра складається, може бути тільки один, – **після програшу Російської Федерації у війні з Україною, позбавити Росію її ядерного статусу.**

Вже зараз очевидно, що частина нових країн, які постануть на місці колишньої РФ, не захочуть добровільно відмовлятися від ядерної зброї, мотивуючи це тим, що вона стане гарантією їхньої безпеки. Тому одним з найімовірніших варіантів розвитку подій може стати тимчасове введення на території цих нових держав миротворчого контингенту.

Приблизний план поділу та умиротворення Російської Федерації може відбуватися таким чином. Наприклад, на територію Далекосхідної республіки, що постане на місці Приморського та Хабаровського країв і Амурської області, а та-

кож і в Якутію, Евенкію, Чукотію, Корякію, Бурятію, Сахалін, Камчатку, і Сибірію варто ввести на тимчасовій основі миротворчі сили США, Японії й Південної Кореї.

На територію Московії, яка включатиме у себе Московську, Владимирську, Ярославську, Івановську, Калужську, Тульську і Костромську області – миротворчі війська України, Польщі, Литви і Латвії. А в Іжорію, територію навколо Санкт-Петербургу і Ленінградської області (історична Інгерманландія) та Карелію – миротворчі сили Фінляндії, Швеції, Норвегії, Данії і Естонії.

Новгородщина, що включатиме Новгородську, Псковську і Тверську області, також певний час перебуватиме під контролем миротворців зі скандинавських держав та Естонії.

А такі нові держави, як Татарстан, Башкортостан, Ічкерія, Ерзянь і Мокшандія ні на яку ядерну зброю претендувати не будуть. Адже для них незалежність від Москви буде головним політичним призом після розпаду Росії. Звісно, що ще залишатимуться Тува, Алтай, Ненецькія, Калмикія, Кавказія, Астраханія і ще цілий ряд інших нових держав, введення миротворчих сил в які потребуватиме додаткового розгляду.

Після остаточної фрагментації колишньої Російської Федерації потрібно відразу ж з кожної із нових держав вивести наявну там ядерну зброю. Та проголосити усі ці території без'ядерною зоною. Тільки таким чином можливо уникнути ведення Росією нових кровопролитних війн.

Адже, як наочно показала вся попередня її історія, **Росія ніколи не буде здатною трансформуватися в нормальну, неагресивну державу. Тому немає жодного іншого рішення, крім того, щоб Російська Федерація взагалі зникла з географічних мап.** І якщо цього не зробити тепер, то це означатиме нові війни, нові кровопролиття і нові страшні жертви. Тому потрібно буде діяти швидко, оперативно і жорстко. Іншого виходу умиротворення Росії у світової спільноти вже немає.

Віктор КАСПРУК,
політолог

Ініціатива українських церков – слідами наших публікацій

В «Універсуму» (ч. 1–2, 2023) було опубліковано статтю полковника, Голови Львівської обласної організації Спільки офіцерів України Петра Костюка «Календарна реформа церков і День захисників і захисниць України» (<https://universum.lviv.ua/data/magarticles/files/3269.pdf>). У ній йшлося про перехід Українських церков (ПЦУ та УГКЦ) на новий церковний календар, що спонукає і до певних змін у календарі державних, військових свят. Насамперед це стосується Дня захисників і захисниць України – державного свята в Україні, що відзначалось 14 жовтня (водночас зі святом Покрови Пресвятої Богородиці). Було вирішено, що з 1 вересня 2023 року Українські церкви переходять на новий стиль.

За новим календарем святкуватимуться такі свята: Різдво Христове – 25 грудня, Богоявлення – 6 січня, Благовіщення Пресвятої Богородиці – 25 березня, Покров Пресвятої Богородиці – 1 жовтня, Святого Миколая – 6 грудня тощо. *Парафії, які ще не готові до такого кроку, матимуть можливість з дозволу свого єпископа певний час святкувати нерухомі свята за старим стилем (Різдво Христове – 7 січня, Богоявлення – 19 січня, Благовіщення – 7 квітня тощо). Пасху та всі пов'язані з нею свята поки що святкуватимуть за старим стилем, як раніше.*

Стало відомо, що у Верховній Раді проведуть обговорення можливого перенесення двох державних свят, які символічно прив'язані до церковних свят, що змістилися у часі після ухвалення Українськими церквами календарної реформи. Мова йде про День захисника і захисниці та День Української Державності. Про це повідомила народна депутатка, заступниця голови парламентського Комітету з питань гуманітарної та інформаційної політики Євгенія Кравчук. «Так, ми обговоримо обов'язково і в Комітеті, очевидно, це дискусія буде ширша з усіма фракціями, групами, тому що ми в Комітеті гуманітарної політики вже отримали листа від настоятеля Української греко-католицької церкви. Очевидно, що Блаженніший Єпіфаній також планує після Собору (відбудеться у липні цього року.- Авт.) звернутися із питанням щодо двох свят. Це Покрова і також представники церкви, релігійні конфесії говорять про 28 липня, бо це день Святого Володимира і нещодавно ми прийняли рішення, святкувати у цей день День української державності», – розповіла Кравчук (<https://www.unn.com.ua/uk/exclusive/2029065-tserkovna-kalendarna-reforma-u-vr-obgovoryat-perenesennya-dvokh-derzhavnikh-svyat>).

Вона також зазначила, що ймовірно обговорення відбудеться цього року, але нагадала, що поки діє правовий режим воєнного стану питання щодо святкових вихідних днів – неактуальне.